

Ἐγέρσας παράτοιρα τοῖς ἐσπρίσαν τὰ μαλλιά σου
τοῖσι γνῶσι δὲν ἐφύλαξες νὰ βρῆς ἑς τὰ γερατειά σου
Μεγίστ. Πβ. *ψαρένω*. β) Γηράσκω σύννηθ.: Φρ.
Ἄσπρισε καὶ νοῦ δὲν ἔβαλε σύννηθ. Νὰ ζήσης, ν' ἀσπρίσης, γαμ-
πρέ! (εὐχὴ πρὸς νεόνυμφον) Θεσσ. (Πορταρ.) 2) Φαίνομαι
λευκός, διακρίνομαι ἐκ τῆς λευκότητός μου κοιν.: Ὁ τοῖχος
- τὸ βουνό - τὸ χωριὸ ἀσπρίζει. Κάτι ἀσπρίζει εἰς τὸ βάθος κοιν.
Ἀπάνω ἑς ἓνα ψηλωματάκι ἀσπρίζει τὸ ρημοκκλήσι (Ἐλεύθε-
ρον Βῆμα 20 Ἰουνίου 1934) Ἄσπριζε ὅλο τὸ μέρος ἀπ' τὴ
στάχτη ΔΒουτυρ. Μὲς στοὺς ἀνθρωποφ. 131 || Ποίημ.

Φαίνεται τώρῃ καὶ ὁ γυαλός, φαίνονται τ' ἀκρωτήρια,
ἀσπρίζουν καὶ τοῦ χωριοῦ ἀπομακρὰ τὰ χιτήρια
ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 166. Συνών. ἀσπροβόλῳ, ἀσπρο-
λογῳ. 3) Ὁχρῶ σύννηθ.: Ἀσπρισε ἀπὸ τὸ φόβο του σύννηθ.
Ἡ Γεωργία κοκκίνισε κ' ὕστερα ἄσπρισε ΓΞενοπ. Κατήφ. 71.
Συνών. ἀσπρογανιάζω 3, χλομιάζω. 4) Κατὰ γ'
πρόσωπ., ὑποφώσκει, χαράζει Πελοπν. (Κόκκιν.): Ἀρχί-
νισε καὶ ἀσπρίζει. Συνών. ἀποδιαφωτίζω, χαράζω.

ἀσπρίλα ἢ, κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. - ἰλα.

1) Λευκότης κοιν.: Ἡ ἀσπρίλα τοῦ τοίχου - τοῦ χιοιοῦ κττ.
Ἐχει ἀσπρίλα ἑς τὴ γλῶσσα. Ἐχει τὸ δέρμα τῆς μὲ ἀσπρίλα
ποὺ κάμμι ἀλλή δὲν τὴν ἔχει. Τὰ σπῖμα ἔχουν μὲ ἀσπρίλα
ποὺ θαρεῖς ὅτι εἶναι σὰν χιόνι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδα 1.

β) Ἡ ἐξ ἀλλοιώσεως χρωματισμοῦ λευκότης Λεξ. Δη-
μητρ.: Τὸ ροῦχο πῆρε ἀσπρίλα. γ) Ὁχρότης Λεξ. Δημητρ.:
Ἡ ἀσπρίλα του δὲν εἶναι καλὸ σημάδι. Ἡ ἀσπρίλα τοῦ νεκροῦ.

2) Περιληπτικῶς τὸ γάλα καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενα
οἶον τὸ ὀξύγαλα, ἢ μυζήθρα, ὁ τυρὸς Ἰων. (Ἀλάτσατ.)

3) Τὸ νεφέλιον τοῦ κερατοειδοῦς χιτωνος τοῦ ὀφθαλμοῦ
Σέριφ.: Νὰ τὰ δρόπος νὰ φεῦγε ἡ ἀσπρίλα ἀπὸ τὸ μάτι μου!
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδα 1 γ. 4) Νόσημα τῶν φυτῶν
καθ' ὃ παράγεται ἐπὶ τῶν φύλλων λευκὴ γλοιώδης κόνις,
ἢ ἐρυσίβη. Συνών. σταχτή.

ἀσπριλάδι τό, Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄσπριλα καὶ τῆς καταλ. - ἀδι.

1) Λευκὸν σημεῖον, λευκὸν στίγμα ἐνθ' ἄν.: Ἡ ὄρθα
μὲ τ' ἀσπριλάδια (ὄρθα = ὄρνιθα) Κρήτ. Κάθε ἀσπριλάδι τ' ἀ-
νυχοῦ εἶναι καὶ μὲ εὐκὴ τοῦ γονεοῦ αὐτόθ. Ὅσα ἀσπριλάδια
ἔχει ἑς τὰ νύχια, τόσες ἀγάτες ἔχει Κορων. Συνών. ἰδ. ἐν
λ. ἀσπράδι 1. 2) Τὸ λεύκωμα τοῦ ποῦ Θήρ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδι 2. 3) Ὁδὸν Κρήτ.

*ἀσπρινιάζω, ἀσπρινιάττω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος κατὰ τὸ κιτρινιάζω.

Λευκαίνω. Συνών. ἀσπρένω, ἀσπρίζω Α1.

*ἀσπρινιάτος ἐπίθ. ἀσπρινιάτο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀσπρινιάζω.

Ὑπόλευκος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρειδερός 1.

ἀσπρίς ἐπίθ. Κύπρ. Οὐδ. ἀσπρίν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος κατὰ τὰ εἰς - ἰς λήγοντα χρω-
μάτων δηλωτικὰ ἐπίθ. οἶον: θαλασσίς, οὐρανίς, στα-
χτίς κττ.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα, ἐπὶ ζώων: Ἐδ-δεφτήκασιν τὸ ἐ-
σφάξασιν δκνὸ γασούρα, ἕναν ἀσπρίν τὸ ἕναν μαυρίν (ἐκ
παραμυθ.) || Παροιμ. Ὁ πελ-λὸς τδαὶ τὸ γασούριν τ' ἀσπρίν
ἔπουνμακρὰ χωρίζουν (ὁ μωρὸς καὶ ὁ λευκὸς ὄνος μακρόθεν
διακρίνονται). Συνών. ἄσπρος.

ἀσπρισιά ἢ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἄσπρισα ὁρ. τοῦ ρ. ἀσπρίζω.

Ἀσπρισμα 2, ὁ ἰδ.: Θέλει ἀκόμα μὲ ἀσπρισιὰ τὸ
ταβάνι γὰ νὰ σκεπαστοῦν τὰ μερεμέτια.

ἄσπρισμα τό, κοιν. ἄσπρισμα Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά.
ἄσπριμα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἄσπρισμα Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ.
(Κερασ. Σάντ. Τραπ.) ἄσπριγμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ.
Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπρίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ. Διὰ τὸν
τύπ. ἄσπριμα παρὰ τὸ ἄσπρισμα πβ. ΣΚαψωμένον ἐν
Byzant. - Neugr. Jahrb. 16 (1939/40) 22.

1) Τὸ νὰ κάμνῃ κάνεις κάτι λευκόν, ἢ λεύκανσις διὰ
πλύσεως ἢ καθάρσεως ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἄσπρισμα τοῦ παννιοῦ
(ἢ διὰ τῆς ἐμβαπτίσεως τοῦ παννιοῦ ἐν τῷ ὕδατι λεύκαν-
σις αὐτοῦ) κοιν. 2) Ἡ ἐπάλειψις δι' ἀσβέστου διατελυ-
μένης ἐν τῷ ὕδατι, κονιάσις, ἀσβεστόχρισις ἐνθ' ἄν.: Ἀσπρι-
σμα τοῦ τοίχου - τοῦ οπιμοῦ κττ. Σήμερα ἔχουμε ἄσπρισμα
κοιν. Συνών. ἀσβεστοχύλισμα, ἀσβέστωμα 1, ἀ-
σβέστωσι, ἀσπρισιά, ἀσπρόγειασμα, γαλάχτι-
σμα, μπαντάνισμα. 3) Ἡ διὰ ψιμυθίου λεύκανσις
τοῦ προσώπου πολλαχ.: Μωρέ, τί ἄσπρισμα ποῦ τό'χει αὐτὸ
τὸ κορίτσι!

ἀσπριστής ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπρίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ δι' ἀσβέστου ἐπιχρῶν τοὺς τοίχους, κονιατής.
Συνών. ἀσβεστᾶς 3, ἀσβεστωτής, ἀσπριτζής, σου-
βατζής.

ἄσπριστος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀσπριστός τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ-
λαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου.
Ἰδ. ἀ - στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἐπιχρισθεὶς δι' ἀσβέστου ἐνθ' ἄν.: Τοῖχος ἄσπρι-
στος. Δωμάτιο ἄσπριστο πολλαχ. Ἀσπριστον ὁσπίτ' Τραπ.
Συνών. ἀνασβέστωτος.

ἀσπριτζής ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπρίζω.

Ἀσπριστής, ὁ ἰδ.

ἀσπρίτσα ἢ, Θεσσ. (Καρδίτς. Λάρις.) Μακεδ. Στερ-
ελλ. (Δομοκ.) - ΓΣακελλοπ. Ἀνοιξιάτ. γεννήμ. 5.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. - ἰτσα.

1) Ἀσπραραπόσιτο, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ὑπὸ τὸν
τύπ. ἀσπρίτσα τῆς Κούρλας, ὁ ἰχθύς λευκίσκος ὁ ὑπέρυθρος
(leuciscus rutilus) τοῦ γένους τῶν κυπρίνων (cyprinidae)
τῆς τάξεως τῶν φυσσοστόμων (physostomi) Μακεδ. [**]

άσπρο-

Θέμα τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος.

Συντίθεται ὡς α' συνθετικὸν 1) Μετ' οὐσιαστικῶν
πρὸς δήλωσιν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημαίνοντον
εἶναι χρώματος λευκοῦ ἢ ἀποκλίνοντος πρὸς τὸ λευκόν,
οἶον: ἀσπράγγουρο, ἀσπράγκαθο, ἀσπράπιδο, ἀσπρόβλιτο,
ἀσπρόβρονβα, ἀσπρόγατιος, ἀσπρόγούνα, ἀσπρόγωπα, ἀσπροε-
λαιά, ἀσπροθύμαρο, ἀσπροκαλάμποκο, ἀσπροκρέμυδο, ἀσπρό-
λαδο, ἀσπρολούλουδο, ἀσπρόμελον, ἀσπροπούλλι, ἀσπρόρρουχο
κττ. 2) Μετ' οὐσιαστικῶν πρὸς σχηματισμὸν ἐπιθέτων
δηλούντων τὸν ἔχοντα τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημαίνον-
τον λευκὸν ἢ ὑπόλευκον, οἶον: ἀσπράφτης, ἀσπρόγλωσ-
σος, ἀσπροδόντης, ἀσπρόθωρος, ἀσπροκάννης, ἀσπροκαύκαλος,
ἀσπροκέφαλος, ἀσπρόκοιλος, ἀσπροκούκκουτσος, ἀσπροκούτελος,
ἀσπρολαίμης, ἀσπρομάγουλος, ἀσπρομάτης, ἀσπροούρης κττ.

3) Μετ' ἐπιθέτων χρώματος ἢ ἄλλης τινὸς ιδιότητος
δηλωτικῶν πρὸς σχηματισμὸν ἐπιθέτων δηλούντων τὸν
ἔχοντα πλὴν τῆς ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημαίνοντος ιδιό-
τητος ἢ χρώματος καὶ λευκὸν ἢ ἀποκλίνον πρὸς τὸ λευκὸν
χρῶμα, οἶον: ἀσπροβορβόρα, ἀσπρογαλάζιος, ἀσπρογέραντος,
ἀσπροδίχρωτος, ἀσπρόθολος, ἀσπροκαλόγυρος, ἀσπροκάνουτος,

άσπροκάστανος, άσπροκαύκαρος, άσπροκίτρινος, άσπροκόκκινος, άσπρόμανρος, άσπρόμουντος, άσπρόξινος κττ. 4) Μετ' ούσιαστικῶν πρὸς σχηματισμὸν ρημάτων δηλούντων ὅτι τὸ ὑποκείμενον γίνεται λευκὸν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ β' συνθετικοῦ σημαίνονμενον, οἶον: άσπροκατίζω, άσπροκεφαλιάζω, άσπρομματιάζω, άσπρομουστακιάζω, άσπρομυτιῶ, άσπροπροσωπιάζω κττ.

άσπροαππάρης, ἄσχετον πρὸς τὸ ἀππάρειν < ἰπ-πάρειν. Ἰδ. άσπρογυνπάρης.

άσπροβάλαμο τό, ΘΧελδράιχ 72 — Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βάλαμο. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929/32) 205.

Τὸ φυτὸν καλαμίνθη ἢ πολιά (calamintha incana) τοῦ γένους τοῦ ὀριγάνου (origanum) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae), ὁ τῶν ἀρχ. ἐρφυλλος, ὁμοῖος πρὸς τὸν γλήχωνα καὶ τὸν ἐλελίφασκον. Συνών. ἀγριοβασιλικός 5. [*]

άσπροβασίλικο τό, Εὐβ. (Ὁρ. κ.ά.) Κύθν. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βασιλικό, δι' ὃ ἰδ. βασιλικός.

Εἶδος σύκου λευκοχρόου ἔξωθεν καὶ κοκκίνου ἔσωτερικῶς. Συνών. βαβονλᾶτο.

άσπροβδόμαδο τό, Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. άσπρουβδόμαδον Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βδομάδα παρὰ τὸ ἐβδομάδα ἴσως διὰ μεταπλασμὸν πρὸς τὸ σαραντάημερο. Πβ. καὶ πρωτοβδόμαδο, πρωτοκύριακο.

Ἡ πρώτη ἐβδομάς τοῦ Πάσχα, ἡ ἐβδομάς τῆς Διακαινισίμου ἐνθ' ἄν.: Οὕλου τ' άσπρουβδόμαδον δὲ δ'λεύ'ν οὐ κόσμους γιὰ τοῦ χαλάζ' Αἰτωλ.

άσπροβελίτσα ἡ, Λευκ. άσπρουβέλ'τσα Στερελλ. (Ναύπακτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βελίτσα. Ποικιλία σίτου τοῦ ὑβώδους (triticum turgidum). [*]

άσπρόβλιτο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βλίτο.

Τὸ φυτὸν βλίτον τὸ λευκὸν (amaranthus albus) τοῦ γένους τοῦ βλίτου (amaranthus) τῆς τάξεως τῶν ἀμαραντωδῶν (amaranthaceae). [*]

άσπροβόλα ἡ, ἀμάρτ. άδπρουβόλα Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλος μεταπλασθὲν κατὰ τὸ πέτρα.

Λευκὸς πυριτόλιθος. **άσπροβόλημα** τό, ἐνιαχ. άσπροβόλισμα Λεξ. Αἰν. Ἐκ τοῦ ρ. άσπροβολῶ. Τὸ άσπροβόλισμα κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρημάτων παραγόμενα οὐσ.

Τὸ λευκὸν χρῶμα, ἡ λάμψις ἐκ τῆς λευκότητος ἐνθ' ἄν.: Τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ ἔχουν ἓνα άσπροβόλημα Θεοῦ χαρὰ Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. άσπράδα 1.

άσπροβολῶ Ἰων. (Κρήν.) κ.ά. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 215 καὶ 3, 31 — Λεξ. Αἰν. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. άσπροβολάω ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βολῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 242 κέξ.

Λάμπω ἐκ τῆς λευκότητος, φαίνομαι λευκὸς ἐνθ' ἄν.: Ἀσπροβολοῦνε τὰ βουνὰ ἀπὸ τὸ χιόνι Κρήν. Ἀσπροβολοῦνε τὰ κορίτσια τοῦ σκολεῖου ἀπὸ τὲς ἄσπρες φορεσιῆς αὐτόθι. Τὰ ροῦχα άσπροβολοῦν Λεξ. Μ'Εγκυκλ. || Ποιήμ.

Ἀσπροβολοῦν οἱ πύργοι τῆς τ' τοῦ Κόρφου τῆς τὸ στόμα ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 215

Κοίταξε καὶ τὰ μνήματα ποῦ άσπροβολοῦν τριγῦρο ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 31. Συνών. άσπρίζω Β 2, άσπρο-λογῶ.

άσπροβορβόρα ἐπίθ. Θηλ. Κύπρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ἐπιθ. βορβόρα, δι' ὃ ἰδ. βόρβορος.

Ὁ ἔχων χρῶμα λευκὸν καὶ φαιόν, ἐπὶ αἰγῶν. **άσπρόβορδως** ὁ, ἀμάρτ. άσπρόβορτως Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βόρδως, παρ' ὃ καὶ βόρτως. Λευκὸς ἡμίονος ἄρρην.

άσπροβοσιτίσα ἡ, Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βοσιτίσα. Ποικιλία ἀμπέλου μὲ καρποὺς λευκοὺς.

άσπροβούσυκο τό, ἀμάρτ. άσπροβόσυκος ὁ, Κέως. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βούσυκο. Μέγα σῦκον χρώματος ἀνοικτοῦ ἔσωθεν.

άσπροβρακάτος ἐπίθ. Κέως. Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. άσπρόβρακα καὶ τῆς καταλ. -άτος.

Ὁ φέρων λευκὴν βράκαν.

άσπρόβρουβα ἡ, Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. βρούβα.

Τὸ ποῶδες φυτὸν σίναπι τὸ λευκὸν (sinapis alba) τοῦ γένους τοῦ σινάπεως (sinapis) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae). [*]

άσπρογαλάζιος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 7 — Λεξ. Δημητρ. άσπρογάλαζος ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 36 ΓΞενοπ. Γυρισμ. 139 — Λεξ. Αἰν. άσπρογαλάζιος Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ γαλάζιος. Ἀνοικτὸς κυανοῦς, λευκοκύανος ἐνθ' ἄν.: Οὐρανὸς άσπρογάλαζος Ζαγόρ. Ἔσερνε τὸ καλοθερμμένο μωρό τῆς τ' ἓνα κομψό, άσπρογάλαζο καρροτσάκι ΓΞενόπ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Ἀσπρογαλάζιες καταχνιὲς σέρνονται, χρωματίζουν ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.

Νεράιδες άσπρογάλαζες πηδοῦν ἀπ' τὴν κορφή του ΜΦιλήντ. ἐνθ' ἄν. Συνών. άσπρογάλανος 1, άσπρο-γέφανος.

άσπρογάλανος ἐπίθ. Ἡπ. — ΑΜωραϊτίδ. Διηγ. 2, 84 (Ἡμερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1923, 117) — Λεξ. Πόππλετ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ γαλανός. 1) Ἀσπρογαλάζιος, ὁ ἰδ., Ἡπ. — ΑΜωραϊτίδ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Πόππλετ. Δημητρ.: Σκαμπαβία άσπρογάλανη ΑΜωραϊτίδ. ἐνθ' ἄν. || Ἀσμ.

Θέλεις τὴ ρούσσα ἔπαρε, θέλεις τὴ μανρομμάτα, θέλεις τὴν άσπρογάλανη ποῦ ναι φλωριὰ γεμάτη Ἡπ. 2) Θηλ. οὐσ., ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, ἡ κυανόλευκος (Ἡμερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1923, 117): Τὸ δάσος ἀπὸ τοῖς άσπρογάλανες ποῦ σκέπαζαν ὅλο τὸ λιμάνι.

άσπρογαλατένιος ἐπίθ. Θράκ. άσπρογαλατένιος Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. γάλα καὶ τῆς καταλ. -ένιος.

Λευκὸς ὡς γάλα ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ. Ἡ κόρη φαρδουπάτησι κὶ κόπ'καν τὰ θηλύκια τ'ς κὶ φάφ'καν τ' ἀργυρᾶ τ'ς βυζιὰ τὰ άσπρογαλατένια Αἰν.

